

sygn. akt II K 619/21

PR 3 Ds. 161.2021

7.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 6 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym, w składzie:

8.Przewodniczący: sędzia Aneta Talaga

9.Protokolant: Kamila Szydłowska

11.po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 grudnia 2021 roku we W.

12.przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Śródmieście A. B.

13.sprawy karnej z oskarżenia publicznego:

15. O. N.

16.syna T. i M. z domu S. ,

17.ur. dnia (...) we W.

18.PESEL (...)

20.oskarżonego o to, że :

21. w dniu 08 lipca 2021 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, która posługiwała się przedmiotem przypominającym broń palną, dokonał rozboju na osobie P. G. poprzez użycie przemocy wobec pokrzywdzonego polegającej na uderzeniu go kilkakrotnie w twarz w wyniku czego ten się przewrócił, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci telefonu komórkowego m-ki H. (...) Lite o numerze (...): (...), (...): (...) z kartą SIM o numerze (...), okularów marki F., dwóch kluczy do mieszkania w etui, saszetki koloru czarnego marki P. C. o łącznej wartości 1400 zł i spowodował u P. G. obrażenia ciała w postaci zasinienia na twarzy, otarcia naskórka na przedramieniu i nodze, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas poniżej dni 7,

22.tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

23.* * *

I. uznaje oskarżonego **O. N.** za winnego tego, że w dniu 08 lipca 2021 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, która posługiwała się przedmiotem przypominającym broń palną, używając przemocy wobec P. G. polegającej na uderzeniu go kilka razy w twarz, w wyniku czego ten się przewrócił, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia P. G. w postaci telefonu komórkowego m-ki H. (...) Lite o numerze (...): (...), (...): (...) z kartą SIM o numerze (...), okularów marki F., dwóch kluczy do mieszkania w etui, saszetki koloru czarnego marki P. C. o łącznej wartości 1400 zł oraz spowodował u P. G. obrażenia ciała w postaci lekkiego podbiegnięcia krwawego twarzy, otarcia naskórka na przedramieniu i kończynie dolnej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała

pokrzywdzonego na czas poniżej dni 7, tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 17 sierpnia 2021 roku od godz. 18.20 do dnia 6 grudnia 2021 roku,

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego O. N. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz P. G. kwoty 1400 zł (tysiąc czterysta złotych),

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) , poz. 1,2 , k.(...) akt oskarżonemu O. N.,

V. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. D. K. kwotę 1217,70 zł (w tym Vat 227,70 zł) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem,

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 619/21						
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub								

<p>art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3-8 formularza.</p>								
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>								
<p>1.1. Fakty uznane za udowodnione</p>								
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>						
<p>1.1.1.</p>	<p>O. N.</p>	<p>w dniu 08 lipca 2021 roku we W.,</p>						

działając
wspólnie i
w
porozumieniu
z inną
osobą,
która
posługiwała
się
przedmiotem
przypominającym
broń
palną,
używając
przemocy
wobec P.
G.
polegającej
na
uderzeniu
go kilka
razy w
twarz w
wyniku
czego ten
się
przewrócił,
dokonał
zaboru w
celu
przywłaszczenia
mienia P.
G. w
postaci
telefonu
komórkowego
m-ki H.
(...) Lite
o numerze
(...): (...),
(...): (...) z
kartą SIM
o numerze
(...) (...),
okularów
marki F.,
dwóch
kluczy do
mieszkania
w etui,

		<p>saszetki koloru czarnego marki P. C. o łącznej wartości 1400 zł oraz spowodował u P. G. obrażenia ciała w postaci z lekkiego podbiegnięcia krwawego twarzy, otarcia naskórka na przedramieniu i kończynie dolnej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas poniżej dni 7</p>						
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty						
1.1 Dnia 8 lipca 2021 roku P. G. wracał około	zeznania świadka P. G.	3,224						

godz. 1.50
do
miejsca
zamieszkania
z pracy.
Przez
ramię
miał
przewieszoną
saszetkę,
w której to
znajdował
się telefon
komórkowy
m-ki H.
(...) Lite
o numerze
(...): (...),
(...): (...)
wraz z
kartą SIM
o numerze
(...),
okulary
marki F.,
dwa
klucze do
mieszkania
w etui.

P. G. szedł
chodnikiem,
ulicą (...)
we W..
Zaobserwował
że
równoległe
z jego
kierunkiem
poruszają
się po
drugiej
stronie
ulicy dwaj
mężczyźni
ubrani na
czarno , w
czapkach
z
daszkiem ,

wyżsi od
niego.
Odniósł
wrażenie ,
że osoby
te patrzy
w jego
stronę,
jednak to
go nie
zaniepokoiło.
Kiedy P.
G. minął
salon
rowerowy,
znajdujący
się po
jego lewej
stronie,
mężczyźni
ci
przebiegli
nagle
przez
ulicę w
jego
stronę .
Jeden z
nich ,
którym
okazał się
O. N.
krzyczał
do niego
aby oddał
saszetkę,
po czym
uderzył P.
G. kilka
razy
pięścią
prawą i
lewą w
twarz.P.
G.
próbował
się bronić
przed
uderzeniami
O. N.,

zasłaniając się rękoma. W międzyczasie drugi z mężczyzn, którym był K. Z. mierzył pistoletem na kapiszony w P. G.. O. N. dalej uderzał P. G.. Po zadanych uderzeniach P. G. upadł na ziemię. Wówczas to zauważył jak drugi z mężczyzn, w odległości 1 metra od niego mierzy to niego z pistoletu.

Kiedy P. G. leżał na ziemi O. N. zerwał mu z ramienia saszetkę. Następnie O. N. wraz z towarzyszącym mu mężczyzną -K. Z. pobięł w

stronę ulicy (...) we W. .								
O. N. był ubrany w czapkę koloru czarnego z nadrukiem raz czarną bluzę z białym nadrukiem.								
dokumentacja zdjęciowa	71-72							
protokół oględzin miejsca wraz z dokumentacją fotograficzną	124-126, 130-131							
wyjaśnienia oskarżonego O. N.	69, 79-80, 90, 159, 223							
zeznania świadka G. S.	114, 224-225							
zeznania świadka A. M.	111, 224							
zeznania świadka P. G.	3, 224							
1.2 P. G. o zaistniałym zdarzeniu zawiadomił Policję .	zeznania świadka G. S.	114, 224-225						

<p>Przybyli na miejsce, na ulicę (...) we W. funkcjonariusze policji A. M. oraz G. S. wraz z P. G. podjęli działania zmierzające do zatrzymania sprawców. Okazały się one nieskuteczne. P. G. oświadczył, że nie potrzebuje opieki medycznej a w związku ze zdarzeniem nie odniósł poważniejszych obrażeń, ma jedynie lekkie zasinienie na twarzy , wskutek upadku otarcie naskórka na przedramieniu i nodze.</p>								
<p>zeznania świadka</p>	<p>111, 224</p>							

A. M.								
<p>1.3 Dnia 17 sierpnia 2021 roku O. N. został zatrzymany. W wyniku dokonanej czynności przeszukania przez funkcjonariuszy policji W. S. oraz D. P. miejsca jego zamieszkania, przy ul. (...) we W. wezwano O. N. do wydania rzeczy pochodzących z przestępstwa lub mogących służyć do jego popełnienia. O. N. odmówił wydania takich rzeczy. W wyniku dokonanej czynności przeszukania znaleziono czapkę z daszkiem koloru czarnego oraz bluzę</p>	<p>protokół zatrzymania z dnia 17 sierpnia 2021 roku</p>	<p>55</p>						

koloru czarnego z nadrukiem.								
protokół przeszukania	61-63							
1.4 W wyniku zdarzenia P. G. doznał obrażeń ciała w postaci lekkiego podbiegnięcia krwawego na twarzy otarcia naskórka przedramienia, otarcia naskórka kończyny dolnej. P. krwawe twarzy mogło powstać na skutek uderzenia pięścią przez mężczyznę - mechanizm czynny. Otarcia naskórka przedramienia i kończyny dolnej mogły powstać na skutek upadku na	opinia sądowo - lekarska z dnia 30 sierpnia 2021 roku biegłego sądowego P. P.	97-99						

<p>chodnik - mechanizm bierny. Obrażenia te mogły powstać w okolicznościach podawanych przez P. G., na skutek zdarzenia z dnia 8 lipca 2021 roku. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała lekkiego stopnia, tj. trwające poniżej 7 dni , zgodnie z art. 157 § 2 k.k.</p> <p>P. G. ma 49 lat. Ma 180cm wzrostu. W dniu zdarzenia ważył ok. 90 kg.</p>								
<p>zeznania świadka P. G.</p>	<p>3,224</p>							
<p>1.5 O. N. urodził się dnia (...), jest</p>								

kawalerem,
nie ma
nikogo na
utrzymaniu.
Ma
podstawowe
wykształcenie.
Nie
podejmuje
zatrudnienia
pozostaje
na
utrzymaniu
rodziców.
Nie był
leczony
neurologicznie,
psychiatrycznie
ani
odwykowo.
O. N. nie
był w
przeszłości
karany
sądownie.
O. N. był
wychowywany
przez
matkę,
przed
tymczasowym
aresztowaniem
nie
zamieszkiwał
w domu
rodzinnym
ze
względu
na brak
akceptacji
matki co
do
obranej
postawy,
mianowicie
braku
podjęcia
zatrudnienia,
łożenia na

swoje
utrzymanie
Utrzymywał
się z prac
dorywczych
podejmowanych
na
budowie
oraz z
pomocy
oferowanej
mu przez
babcię.

Wyrokiem
Sądu
Rejonowego
dla
Wrocławia
-Krzyków
z dnia
25 lutego
2020
roku ,
w sprawie
VII K
116/19
postępowanie
karne
wobec O.
N. o czyn z
art. 62 ust
1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
z dnia
29 lipca
2005 roku
warunkowo
umorzono
na okres 2
lat próby
od daty
uprawomocnienia
się
orzeczenia.
Wyrok
uprawomocnił
się dnia
4 marca

2020 roku.								
wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia -Krzyków z dnia 25 lutego 2020 roku , w sprawie VII K 116/19	93							
wyjaśnienia oskarżonego O. N.	68							
wywiad środowiskowy przeprowadzony przez zawodowego kuratora sądowego	134							
1.6 Podczas pobytu w A. Ś. (1) we W. w ramach stosowanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 19 sierpnia 2021 r. O. N. nie był karany dyscyplinarnie ani	opinia z A. Ś. (1) we W. z dnia 23 listopada 2021 r.	212-213						

<p>nagradzany regulaminowo. W gronie współosadzonych funkcjonował poprawnie, nie wdawał się w konflikty, stosunki interpersonalne układał na zasadzie koleżeństwa, w celi i grupie funkcjonował prawidłowo, wobec przełożonych zachowywał się regulaminowo. Zachowanie O. N. w warunkach izolacji można określić jako umiarkowane.</p>								
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>		<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>						
<p>Lp.</p>								
	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>						

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione								
2. OCENA DOWODÓW								
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		Zwięźle o powodach uznania dowodu						
Lp. faktu z pkt 1.1	zeznania świadka P. G. wyjaśnienia oskarżonego O. N.	Dokonując ustaleń faktycznych dotyczących przebiegu i okoliczności przedmiotowego zdarzenia z dnia 8 lipca 2021 r. Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadka - pokrzywdzonego P. G.. Jego relacja procesowa odnośnie zachowania wobec jego osoby mężczyzn,						

użycie
wobec
niego
przemocy
przez
jednego z
nich w
postaci
uderzania
go pięścią
w twarz,
jego
reakcji,
jak
również
sposoby
zachowania
drugiego z
nich, a
ponadto
określenia
zabranych
mu
rzeczy, ich
wartości
była
konsekwentna,
spójna i
logiczna.

W
przekonaniu
Sądu
świadek w
sposób
obiektywny
opisał
przebieg
zaistniałych
zdarzeń.
Wynika to
z toku
jego
wypowiedzi
procesowych,
nadto w
sposób
możliwie
precyzyjny
rozdzielił

okoliczności,
które
zapamiętał,
a także
których
nie jest
pewny
albo ich
nie
pamięta.
Jego
zeznania
są
pozbawione
przesady,
a sposób
ich
formułowania
wskazywał
zdaniem
Sądu, że
były
spontaniczne
i
oddawały
rzeczywisty
stan
pamięci
świadka.
Świadek
nie miał
przy tym
żadnego
powodu,
aby
przypisywać
oskarżonemu
O. N.
zachowań,
które nie
miały
miejsca w
rzeczywistości.
P. G. w
sposób
konsekwentny,
na obu
etapach
postępowania
wskazał

jakie
rzeczy
zostały
mu
zabrane
przez
sprawcę
podczas
zdarzenia,
podał ich
wartość.
Rzeczy
tych nie
odzyskał.
Relacja P.
G. w tym
zakresie
była przy
tym
zgodna z
pozostałym
zebrany
w sprawie
materiałem
dowodowym,
w tym
przede
wszystkim
z zapisem
z
monitoringu,
wprawdzie
nie
obrazującym
przebiegu
zdarzenia
bynajmniej
potwierdzającym
obecność
oskarżonego
O. N..
Okoliczność
ta wynika
również z
zabezpieczonych
podczas
przeszukania
przez
funkcjonariuszy
policji

miejsca
zamieszkania
oskarżonego
O. N.
rzeczy ,
mianowicie
czapki
oraz
bluzy.
Oskarżony
O. N.
podczas
składania
wyjaśnień
przed
Sądem
przyznał,
że
przedmiotowego
dnia był
w nie
ubrany.

Sąd
oceniając
wyjaśnienia
oskarżonego
O. N.
uznał, że
można
dać im
wiarę
albowiem
znajdują
one
uzasadnienie
i
potwierdzenie
w
zgromadzonym
w
niniejszej
sprawie
materiale
dowodowym
uznanym
przez Sąd
za
wiarygodny,
w

szczegółności
są spójne
z
zeznaniem
świadka -
pokrzywdzonego
P. G. jak i
relacjami
interweniujących
funkcjonariuszy
policji,
opisującym
przebieg
zdarzenia
w oparciu
o treść
informacji
przekazanych
im w dniu
zdarzenia
przez P.
G..

I tak, Sąd
dał wiarę
wyjaśnieniom
oskarżonego
O. N.,
w których
to opisał
przebieg
zaistniałych
wydarzeń.

Jak
wynikało
z jego
relacji,
dnia 8
lipca 2021
roku wraz
z K. Z.
przebywał
na
podwórku
przy ul.
(...) we
W., ok.
godz.
22.00
postanowili

się przejść
po
mieście,
udali się
na Wyspę
S., potem
poszli
dalej, w
pewnym
momencie
zobaczyli
mężczyznę,
powiedział
wówczas
od K. ,
dawaj go
(...)” Ten
przystał
na jego
pomysł.
Podszedł
do tego
mężczyzny
od przodu
i zaczął
go bić ,
uderzał go
pięścią
prawą i
lewą w
twarz , po
chwili K.
wyciągnął
pistolet ,
była to
atrapa na
kapiszony
i zaczął
celować w
tego
mężczyznę
on uderzył
go jeszcze
raz albo
dwa i ten
mężczyzna
upadł a on
zabrał mu
saszetkę
koloru

czarnego.
Następnie
zaczęli
uciekać .
Na
początku
powiedział
do tego
mężczyzny
dawaj
saszetkę
ten
powiedział
że nie ma
pieniędzy,
on mu
jednak nie
uwierzył.
Kiedy
uciekali to
słyszał jak
ten
mężczyzna
woła o
pomoc. Po
oddaleniu
się
zobaczył
co
znajduje
się w
saszetce,
był w niej
telefon H.
, okulary
i klucze.
Zabrał
tylko
telefon ,
saszetkę
wraz z
pozostałymi
rzeczami
wyrzucił.
Jak
dowodził
oskarżony
O. N., K.
nie zabrał
żadnych

rzeczy.
Następnie
rozeszli
się, on
poszedł
do domu.
(k. 69,
79-80, 90,
159, 223
akt)
Jedyną
rozbieżnością
pozostawało
twierdzenie
oskarżonego
O. N.
przed
Sądem
jakoby to
towarzyszący
mu
mężczyzna
zwracał
się do P.
G. aby ten
oddał mu
saszetkę.
Taki
przebieg
wydarzeń
nie
wynika
jednak z
relacji P.
G.
okoliczności
tej
świadek
stanowczo
zaprzecza.
Takiego
przebiegu
zdarzenia
oskarżony
O. N. nie
podawał
podczas
wcześniejszych
wypowiedzi
procesowych.

		Zdaniem Sądu w tej części wyjaśnienia oskarżonego O. N. stanowią wyraz umniejszenia swojej roli w zarzucanym mu czynie, dążąc do zmniejszenia i ograniczenia swojej odpowiedzialności karnej.					
1.2	zeznania świadka G. S. zeznania świadka A. M.	Sąd czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie uwzględnił również zeznania świadków funkcjonariuszy policji A. M. oraz G. S.. Ograniczały się one jednak do przedstawienia przebiegu i okoliczności zdarzenia z dnia 8 lipca 2021 r. w oparciu o relację P. G.. Nie					

		<p>byli oni naocznymi świadkami zdarzenia. Ich relacje były logiczne, spójne i konsekwentne, złożone w oparciu o własne spostrzeżenia. Wzajemnie się uzupełniały i korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań świadka P. G. . Sąd uznał je za wiarygodne w całości. Nie było podstaw do ich kwestionowania.</p>					
<p>protokół zatrzymania z dnia 17 sierpnia 2021 roku</p> <p>protokół przeszukania</p> <p>wyrok Sądu</p>	<p>Dowody nieosobowe:</p> <p>protokół zatrzymania osoby,</p> <p>protokół zatrzymania rzeczy,</p> <p>protokół oględzin</p>						

<p>Rejonowego dla Wrocławia -Krzyków z dnia 25 lutego 2020 roku, w sprawie VII K 116/19 dokumentacja zdjęciowa protokoły oględzin miejsca wraz z dokumentacją fotograficzną</p>	<p>miejsca wraz z dokumentacją fotograficzną, zdjęcia, nagrania i protokoły oględzin płyty z nagraniem nie budziły wątpliwości Sądu.</p>						
<p>opinia z A. Ś. (1) we W. wywiad środowiskowy przeprowadzony przez zawodowego kuratora sądowego</p>	<p>Informacje zawarte w opinii zostały przedstawione przez Dyrektora A. Ś. (1) we W., jak i zawodowego kuratora sądowego nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.</p>						
<p>opinia sądowo - lekarska z dnia 30 sierpnia 2021 roku biegłego</p>	<p>Ustalając skutki zdarzenia dla zdrowia pokrzywdzonego P. G. Sąd</p>						

sądowego P. P.	oparł się na jego relacji oraz treści opinii sporządzonej przez biegłego sądowego P. P.. Opinia ta nie budziła żadnych wątpliwości. Biegły sądowy wydał ją po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy.							
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)								
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu						

3. PODSTAWA

**PRAWNA
WYROKU**

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony						
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	O. N.					
Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w odniesieniu do wątku związanego z udziałem w zdarzeniu z dnia 8 lipca 2021 r. oskarżonego O. N., Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, że oskarżony O. N. dopuścił się zarzucanego								

mu
przestępstwa
rozboju,
opisanego
w punkcie
I części
wstępnej
wyroku, z
tym, że
należało
skorygować
opis czynu
poprzez
jego
ponowne
zredagowanie,
co wiązało
się z
poczynionymi
w sprawie
ustaleniami,
tak
dotyczącymi
przebiegu
zdarzenia,
jak i
obrażeń
ciała
doznanych
przez
pokrzywdzonego
P. G. w
wyniku
jego
zaistnienia
a
będących
wynikiem
podejmowanych
przez
oskarżonego
O. N.
działań.

W świetle
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
Sądu w

drodze
swobodnej
oceny
dowodów
zgodnie z
wymogami
art. 7
k.p.k.
uznał ,
że swym
zachowaniem
oskarżony
O. N.
wyczerpał,
ustawowe
znamiona
przestępstwa
z art. 280
§ 1 k.k.

Zgodnie z
art. 280
§ 1 k.k.,
odpowiedzialności
karnej
podlega
ten, kto
kradnie,
używając
przemocy
wobec
osoby lub
grożąc
natychmiastowym
jej
użyciem
albo
doprowadzając
człowieka
do stanu
nieprzytomności
lub
bezbronności.
Wedle
ugruntowanej
linii
orzeczniczej,
sprawca
rozboju
musi

działać w celu przywłaszczenia rzeczy i chcąc ten cel osiągnąć, stosuje określone w art. 280 § 1 k.k. środki zmierzające, przez sparaliżowanie woli ofiary, do zaboru tej rzeczy. Zamiar zaboru mienia musi zatem wystąpić u sprawcy najpóźniej w chwili stosowania wspomnianych, określonych w dyspozycji art. 280 § 1 k.k., sposobów oddziaływania na osobę pokrzywdzonego. Jego działanie składa się więc z dwóch części, z których pierwsza obejmuje zastosowanie owych

środków prowadzących do dokonania zaboru, druga zaś już sam zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2017 r. III KK 222/16). Zaznaczenia wymaga, iż przedmiot ochrony przestępstwa rozboju w jego podstawowej postaci (art. 280 § 1 k.k.) jest złożony i wyraża się w przedmiocie podstawowym, jakim jest mienie oraz przedmiocie ubocznym, w postaci życia lub zdrowia człowieka. Istota rozboju sprowadza

się
bowiem
do tego,
że zamach
na mienie
powiązany
jest z
pozbawieniem
ofiary
możliwości
podjęcia
środków
obronnych
(wyrok
Sądu
Najwyższego
z dnia
9 stycznia
2014 r.
II KK
289/13).
Dla bytu
przestępstwa
z art. 280
§ 1 k.k.
konieczny
jest
bezpośredni
związek
pomiędzy
zamachem
skierowanym
na osobę
a zaborem
rzeczy.
Warto
zaznaczyć,
iż rozbój
może być
popelniony
tylko z
zamiarem
bezpośrednim,
obejmującym
zarówno
przywłaszczenie
rzeczy, jak
i
stosowane

środki
rozbójnicze.

Przestępstwo
określone
w art.
280 § 1
k.k. jest
przestępstwem
powszechnym,
tj.
sprawcą
tego
przestępstwa
może być
każda
osoba
zdolna do
ponoszenia
odpowiedzialności
karnej.

Występek
z art.
280 § 1
k.k. może
zostać
popelniony
wyłącznie
w
zamiarze
umyślnym
bezpośrednim,
ukierunkowanym
na
określony
cel, jakim
jest
zamiar
przywłaszczenia
rzeczy.

Swoim
zachowaniem
oskarżony
O. N.,
zdaniem
Sądu
naruszył
zarówno
dobro

prawem
chronione
jakim jest
cudze
mienie,
jak i życie
i zdrowie
ludzkie.
Należy
podnieść,
że
przemoc
winno się
interpretować
jako
fizyczne i
bezpośrednie
oddziaływanie
na
człowieka,
ukierunkowane
na
przełamanie
lub
uniemożliwienie
oporu.
Naruszenie
nietykalności
cielesnej
także
może być
uznane za
użycie
przemocy,
o ile jest
ukierunkowane
w
określony
sposób i
podjęte
celem
objęcia
przez
sprawcę
władztwa
nad
rzeczą,
niemniej
musi
charakteryzować

się
większym
niż
minimalnym
stopniem
intensywności
i
dolegliwości
wobec
osoby
(wyrok
Sądu
Apelacyjnego
w
Krakowie
z dnia 27
kwietnia
2009 r.,
II AKa
38/09),
tak więc
użyciem
przemocy
w
rozumieniu
art. 280
k.k. jest
oddziaływanie
fizyczne,
nawet
niewielkiej
siły,
odpowiadającej
naruszeniu
nietykalności
cielesnej,
bezpośrednio
na ciało
człowieka
(wyrok
Sądu
Apelacyjnego
w
Poznaniu
z dnia 19
grudnia
2012 r.,
II AKa
273/12).
Istotnym

do
podkreślenia
jest fakt,
iż
oddziaływanie
siłą
fizyczną
wyłącznie
na
przedmiot
kradzieży
nie może
być
utożsamiane
z
"użyciem
przemocy
wobec
osoby",
stąd też
użycie
przemocy
ograniczone
zostało
tylko
wobec
osoby
(wyrok
Sądu
Najwyższego
z dnia
16 lipca
2002, III
KKN
329/01).
Na
marginesie
warto
zaznaczyć,
że
używanie
przemocy,
jak i
groźenie
natychmiastowym
jej
użyciem,
nie muszą
być
skierowane

bezpośrednio
wobec
osoby
pokrzywdzonej,
bowiem
może to
być
również
inna
osoba,
byleby
tylko
celem
sprawcy
było
oddziaływanie
na
posiadacza
przedmiotu
(wyrok
Sądu
Najwyższego
z dnia 11
września
2014 r.,
WA
26/14).

W
rozpatrywanej
sprawie w
ocenie
Sądu, bez
wątpienia
oskarżony
O. N.
domagając
się od
pokrzywdzonego
P. G.
wydania
posiadanych
przez
niego
rzeczy ,
mianowicie
saszetki
miał
zamiar
dokonania

przestępstwa
na jego
osobie w
celu jej
uzyskania.
O
powyższym
świadczą
kolejno
podejmowane
przez
niego
działania,
mianowicie
w
pierwszej
kolejności
zwrócenie
się do P.
G. o jej
wydanie a
następnie
uderzanie
P. G.
pięścią
lewej i
prawej
ręki kilka
razy w
twarz,
spowodowanie
jego
upadku i
zabranie
posiadanej
saszetki.
Oskarżony
O. N.
celem
uzyskania
teżę
rzeczy
dokonywał
bezpośrednio
czynności
sprawcze
wobec P.
G. . Jak
wskazywano
wskutek

jego
działania
P. G.
upadł na
ziemię, co
umożliwiło
i ułatwiło
zabranie
mu
posiadanej
a
przewieszanej
przez
ramię
saszetki.
W
międzyczasie
towarzyszący
oskarżonemu
O. N.
mężczyzna,
w ocenie
Sądu
wspierał
go w
przedsięwziętym
działaniu,
stojąc w
odległości
metra od
P. G.,
mierząc
do niego
z pistoletu
na
kapiszony.
P. G. jak
wynika ze
złożonych
przez
niego
zeznań
zaobserwował
sposób
zachowania
towarzyszącego
oskarżonemu
O. N.
mężczyzny,
jak

przekonywał przed Sądem nie przestraszył się jego zachowania. Następnie obaj mężczyźni, po tym jak oskarżony O. N. zabrał mu saszetkę oddalili się.

Okoliczności te stały się podstawą do uznania, że oskarżony O. N. działał wspólnie i w porozumieniu z towarzyszącym mu mężczyzną, z góry założonym zamiarem, dokonania zaboru mienia należącego do P. G. . Każda z tych osób działała w ramach uzgodnionego podziału ról. Oskarżony O. N.

realizował
czynności
sprawcze,
rolą
towarzyszącego
mu
mężczyzny
było
wspieranie
go w nich,
zwłaszcza
mając na
uwadze
fakt
mierzenia
w P. G.
pistoletem,
w tym
ewentualne
podjęcie
działań
zmierzących
do
przeciwdziałaniu
zachowaniu
P. G..

Z istoty
współsprawstwa
wynika,
bowiem
że każdy
ze
współsprawców
ponosi
odpowiedzialność
za całość
popelnionego
przestępstwa,
a więc
także i w
tej części,
w której
znamiona
czynu
zabronionego
zostały
wypełnione
zachowaniem
innego

(innych)
współsprawcy
(współsprawców)
(zob.
Postanowienie
Sądu
Najwyższego
- Izba
Karna z
dnia 1
marca
2005 r.,
sygn. akt
III KK
249/2004).
Karalność
współsprawstwa
polega na
przypisaniu
świadomego
dążenia
współsprawców
do tego
samego
celu,
realizowania
go
wspólnymi
siłami i na
podstawie
wspólnego
porozumienia.
Każdy ze
współsprawców
musi
zatem
obejmować
swoim
zamiarem
urzeczywistnienie
wszystkich
przedmiotowych
znamion
czynu
zabronionego.
Każdy
współsprawca
musi
świadomie
współdziałać

w akcji
przestępczej.
Ustanowiona
w art. 18
§ 1 k.k.
konstrukcja
prawna
współsprawstwa
pozwala
na
przypisanie
sprawcy
nie tylko
jego
własnych
zachowań,
ale
również
działań
innych
osób, jeśli
między
tymi
osobami a
sprawcą
istniało
porozumienie
dotyczące
wykonania
czynu
zabronionego,
a
działanie
miało
charakter
wspólny.
Słusznie
stwierdził
Sąd
Najwyższy
w wyroku
z dnia 29
czerwca
2006 r.,
sygn. akt
V KK
391/05, że
„dla
przyjęcia
współsprawstwa

(art. 18 § 1 k.k.)
nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnoręcznie znamiona czynu zabronionego, czy nawet część tych znamion. Wystarczy natomiast, że osoba taka działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając bezpośredniemu sprawcy realizację wspólnie zamierzonego celu. W rezultacie, o wspólnym działaniu możemy mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, ale także

wtedy,
gdy
współdziałający
nie
realizuje
żadnego
znamienia
czasownikowego
uzgodnionego
czynu
zabronionego,
ale
wykonane
wcześniej
przez
niego
czynności
stanowią
istotny
wkład we
wspólne
przedsięwzięcie.”

Wobec
powyższych
ustaleń
faktycznych,
w ocenie
Sądu
bezspornym
jest, że
oskarżony
O. N.
doskonale
uświadamiał
sobie fakt
wspólnego
wykonywania
czynu
zabronionego,
podejmowane
przez
oskarżonego
O. N.
czynności
sprawcze
składały
się na
realizację
wspólnie

wykonywanej
całości
przedsięwzięcia
objętego
wzajemnym
porozumieniem
z
towarzyszącym
mu
mężczyzną.
Oskarżony
O. N.
stosował
przemoc
wobec
pokrzywdzonego
P. G. ,
uderzył go
kilka razy
pięścią w
twarz,
powodując
jego
upadek i
fizycznie
zabrał mu
przewieszoną
przez
ramię
saszetkę.
Działania
towarzyszącego
mu
mężczyzny
polegające
na
mierzeniu
pistoletem
w
pokrzywdzonego
P. G.
utwierdziły
go w
przedsiębranym
i
wspólnym
działaniu ,
zdaniem
Sądu
również ,

zaplanowanym
zważywszy
na podjętą
uprzednio
obserwację
idącego
drugą
stroną
ulicy (...).
Na takie
przyjęcie
wskazują
również
dalsze
wydarzenia,
mianowicie
brak
udzielenia
pomocy P.
G. oraz
wspólne,
pospieszne
oddalenie
się
oskarżonego
O. N.
wraz z
towarzyszącym
mu
mężczyzną
z miejsca
zdarzenia.

Reasumując,
w świetle
dokonanych
ustaleń
faktycznych
jak i
przeprowadzonych
rozważań
prawnych
nie ulega
jakiegokolwiek
wątpliwości
fakt, że
oskarżony
O. N.
działając
wspólnie i

w porozumieniu z towarzyszącym mu mężczyzną wypełnił swoim zachowaniem wszelkie podmiotowe i przedmiotowe znamiona przestępstwa rozboju, stypizowanego w art. 280 § 1 k.k. . Działal w tym zakresie w sposób świadomy, w zamiarze bezpośrednim, w sposób zawiniony, wiedząc że narusza prawo, wykracza przeciwko podstawowym normom społecznym.

W ocenie Sądu, zebrany materiał dowodowy w niniejszej sprawie wskazuje, że oskarżony O. N.

swoim działaniem dokonał naruszenia czynności narządów ciała P. G. poniżej dni siedmiu, wyczerpującym ustawowe znamiona występku z art. 157 § 2 kk.

Zgodnie z art. 157 § 2 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten , kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Ustawowe znamię powoduje obejmuje wszystkie zachowania, pozostające w związku przyczynowym i normatywnym (zob. uwagi do art. 1) ze skutkiem (zob.

wyrok SA
w
Warszawie
z 19
września
1995 r.,
II Akc
308/95,
Prok. i
Pr. 1996,
nr 7-8,
poz. 14
dodatek).
Zachowanie
musi
obiektywnie
naruszać
wynikającą
z naszej
wiedzy i
doświadczenia
regulę
postępowania
z dobrem
prawnym,
jakim jest
zdrowie
człowieka.
Jak
trafnie
zwrócił na
to uwagę
Sąd
Najwyższy
w
uzasadnieniu
wyroku z
1 grudnia
2000 r.
(IV KKN
509/98,
OSNKW
2001, nr
5-6, poz.
45),
stwierdzając:
"Spowodowanie
przez
sprawcę
skutku

jako element strony przedmiotowej czynu zabronionego musi być następstwem naruszenia zasad ostrożności. Nie każde jednak naruszenie reguł ostrożności pozwala na przypisanie sprawcy tego naruszenia popełnienia przezeń czynu zabronionego, a zwłaszcza spowodowanie określonego w ustawie skutku. W takich wypadkach pomocne są kryteria koncepcji obiektywnego przypisania, która stanowi ważną kategorię, służącą do ustalenia i uzasadnienia (a jednocześnie racjonalnego ograniczenia)

zakresu
odpowiedzialności
karnej
sprawcy.
Samo
ustalenie
związku
przyczynowego
między
zachowaniem
sprawcy a
skutkiem
przestępnym
nie jest
wystarczającym
warunkiem
obiektywnego
przypisania
tego
skutku
danemu
sprawcy.
Nauka o
obiektywnym
przypisaniu
posługuje
się
różnymi,
teleologicznie
ujętymi
regułami
przypisania
skutku,
spośród
których
najważniejszą
rolę
odgrywa
reguła
urzeczywistnienia
stworzonego
przez
sprawcę
niedozwolonego
niebezpieczeństwa.
W myśl
tej reguły
- kauzalne
spowodowanie
skutku

może być tylko wtedy przypisane sprawcy, jeżeli urzeczywistniało się w nim niebezpieczeństwo, któremu zapobiec miało zachowanie naruszonego obowiązku ostrożności'. Skutek musi być objęty winą umyślną, zamiarem bezpośrednim i wynikowym sprawcy, co wymaga ustalenia, iż chciał on spowodować albo godził się ze spowodowaniem poważniejszego uszczerbku, naruszającego czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres nie dłuższy niż 7 dni.

Reasumując, warunkiem koniecznym przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. jest wykazanie, że to konkretna osoba – czyli w niniejszej sprawie oskarżony O. N. - swoim działaniem lub zaniechaniem spowodował wystąpienie opisanego w nim skutku, czyli naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Innymi słowy, gdy bezsporne jest, że to właśnie działanie określonego sprawcy powoduje uszkodzenia ciała uczestnika

zdarzenia,
określone
w art. 157
§ 2 k.k.

Jednocześnie
warunkiem
sine qua
non
odpowiedzialności
karnej, na
podstawie
art. 157 §
2 k.k. w
niniejszej
sprawie
było
ustalenie
związku
przyczynowego
pomiędzy
działaniem
oskarżonego
O. N. , a
wywołaniem
obrażeń
ciała u
P. G. w
postaci
lekkiego
podbiegnięcia
krwawego
na twarzy
otarcia
naskórka
przedramienia,
otarcia
naskórka
kończyny
dolnej,
pozwalającego
na
obiektywne
przypisanie
mu tego
skutku.

Jak
wynikało
bowiem z

treści
opinii
biegłego
sądowego
P. P. P. G.
w wyniku
zdarzenia
doznał
obrażeń
ciała w
postaci
lekkiego
podbiegnięcia
krwawego
na twarzy
otarcia
naskórka
przedramienia
otarcia
naskórka
kończyny
dolnej.
Wedle
oceny
biegłego,
podbiegnięcie
krwawe
twarzy
mogło
powstać
na skutek
uderzenia
pięścią
przez
mężczyznę
-
mechanizm
czynny ,
natomiast
otarcia
naskórka
przedramienia
i
kończyny
dolnej
mogły
powstać
na skutek
upadku
na

chodnik -
mechanizm
bierny.

W ocenie
Sądu
całokształt
zebranego
w sprawie
materiału
dowodowego
dowodzi ,
że w
sprawie
zaistniał
związek
przyczynowy
pomiędzy
opisanym
powyżej
działaniem
oskarżonego
O. N. a
skutkiem,
w postaci
obrażeń
ciała u
P. G., na
czas nie
dłuższy
niż dni 7 .
Oskarżony
O. N. i
w tym
przypadku
działał w
sposób w
pełni
świadomy
i celowy.

Wobec
powyższych
rozważań
prawnych,
w oparciu
o
poczynione
ustalenia
faktyczne,

zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony O. N. swym działaniem opisanym w pkt I części dyspozytywnej wyroku wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. Sąd przy tym nie stwierdził aby oskarżony O. N. dokonując przypisanego mu czynu, nie był w stanie rozpoznać jego znaczenia i pokierować swoim postępowaniem.

4.
KARY,
Środki
Karne,
PRzepadek,

Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie								
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności					
O. N.	I	I	Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił i wnikliwie rozważył całokształt istotnych okoliczności dotyczących oskarżonego i popełnionego przez nią czynu, bacząc by wymierzona kara uznana być mogła za wyważoną, słuszną i odpowiadającą zarówno stopniu winy oskarżonego, jak i mierze					

społecznej
szkodliwości
popelnionego
przez
niego
przestępstwa.
Sąd
uwzględnił
wskazane
w ustawie
zasady i
dyrektywy
wymiaru
kary.
Kierował
się przede
wszystkim
prymatem
wychowawczego
oddziaływania
kary na
sprawcę,
uwzględniając
w
szczególności
motywację
i sposób
zachowania
się,
oczywiście
bez
pominięcia
wskazań
płynących
z innych,
ogólnych
dyrektyw,
zwłaszcza
zaś
przestrzegania
obowiązku
orzekania
kary w
granicach
jej
sprawiedliwości.

Zgodnie z
orzeczeniem
Sądu

Najwyższego
(OSNKW
1995, z.
5 - 6
poz. 33)
dokonując
oceny
społecznej
szkodliwości
przy
przestępstwie
rozboju
istotna
jest ocena
progu
przemocy
niezbędnej
do
obezwładnienia
ofiary jaki
przekraczają
sprawcy
tego
czynu. W
przedmiotowej
sprawie
oskarżony
O. N.
w ocenie
Sądu
jakkolwiek
nie działał
bardzo
brutalnie ,
to
dokonał
zamachu
wobec
starszego
od siebie
mężczyzny,
co mogło
okazać się
tragiczne
dla jego
życia i
zdrowia.
W wyniku
zdarzenia
doznał on

lekkich
obrażeń
ciała ,
jak ocenił
biegły
sądowy P.
P. z art.
157 § 2
k.k.

W
związku z
powyższym
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu Sąd
ocenił
jako duży,
przede
wszystkim
z uwagi na
sposób i
okoliczności
jego
popelnienia,
nie bez
znaczenia
pozostaje
również
wartość
mienia ,
które to
zostało P.
G.
zabrane, a
które to
nie
zostało
odzyskane.
P. G. , jak
wynika z
jego
relacji
zasłaniał
się
rękoma
przed
uderzeniami
sprawcy,

jednak nie
podejmował
zdecydowanych
działań
przeciwdziałających.
Należy
mieć na
uwadze,
że
oskarżony
O. N.
działał
wspólnie i
w
porozumieniu
z
towarzyszącym
mu
mężczyzną,
z góry
powziętym
zamiarem,
zaś
nagminność
tego typu
przestępstw
wpływa
negatywnie
na
poczucie
bezpieczeństwa
i
poszanowania
prawa.
Sąd
zważył, że
oskarżony
O. N.
działał
przy tym
z niskich
pobudek,
motywowany
chęcią
szybkiego
wzbogacenia
się
kosztem
pokrzywdzonego.

Zachował się w sposób sprzeczny z ogólnie przyjętym modelem dobrego i uczciwego obywatela, szanującego cudze zdrowie oraz cudzą własność, uzyskującego środki na zaspokojenie swoich potrzeb poprzez pracę nie zaś popełnianie przestępstw.

Mając na uwadze wszystkie elementy podmiotowe i przedmiotowe stopnia społecznej szkodliwości czynów, w oparciu o przesłanki sądowego wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k. i art. 54 § 1 k.k. wobec faktu , że

oskarżony
O. N.
pozostaje
młodocianym.
Sąd uznał,
że kara 2
lat
pozbawienia
wolności
wobec
oskarżonego
O. N.
spełni swe
cele , tak
prewencji
generalnej
jak i
indywidualnej.

Sąd co
oczywiste
wziął pod
uwagę
fakt
uprzedniej
niekaralności
oskarżonego
O. N.
,przyznanie
się do
popelnienia
zarzucanego
mu
przestępstwa,
jak
również
przeproszenie
pokrzywdzonego
P. G.
podczas
rozprawy
przed
Sądem.
Bynajmniej,
jak
wynika z
poczynionych
przez Sąd
ustaleń
faktycznych

rola
oskarżonego
O. N. w
przypisanym
przestępstwie
była
istotna.
Miał on
świadomość,
że może
liczyć na
wsparcie
towarzyszącego
mu
mężczyzny,
w istocie
mężczyzna
ten swym
zachowaniem
utwierdzał
go w
przedsiębranym
działaniu.
Powyższe
świadczy
o jej
daleko
posuniętej
demoralizacji,
albowiem
swoim
zachowaniem
zlekceważył
nie tylko
obowiązujące
normy
prawne,
ale i
obyczajowe.
Zdaniem
Sądu
należy
eliminować
tego
rodzaju
zachowania
i
uświadamiać
sprawcom
nieopłacalność

ich
popelniania.
W ocenie
Sądu,
oskarżony
O. N.
należy do
grupy
sprawców
wymagających
resocjalizacji
w
warunkach
pozbawienia
wolności.
Jedynie
kara
izolacyjna
spełni
wobec
oskarżonego
O. N. cele
prewencji
szczególnej,
a także
cele
prewencji
ogólnej.
Bezwzględna
kara
pozbawienia
wolności
wyrobi w
oskarżonym
przekonanie,
że musi
ponieść
konsekwencje
swojego
postępowania
i trybu
życia.
Jednocześnie
kara ta ma
na celu
ukształtowanie
w
społeczeństwie
przekonania,
że

			<p>wszelkie naruszenia prawa spotykają się ze zdecydowaną represją ze strony państwa.</p> <p>Bynajmniej Sąd nie znalazł podstaw, by zastosować wobec oskarżonego regulacji prawnej przewidzianej art. 37b k.k. i wymierzyć mu karę sekwencyjną, albowiem orzeczenie krótkoterminowej kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności byłoby, w ocenie Sądu w okolicznościach sprawy nieuzasadnione.</p>				
	III	<p>obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem</p>	<p>Na podstawie art. 46§ 1 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego O. N.</p>				

			obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz P. G. kwoty 1400 zł.					
5. 1Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU								
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności					
O. N.	II	I	Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 17 sierpnia 2021 od godz. 18.20 do dnia 6 grudnia					

			2021 roku.					
O. N.	IV	I	Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (...), poz. 1 -2, k. 102 akt oskarżonemu O. N..					
7.6. inne zagadnienia								
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa								

karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę							
7. Koszty procesu							
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności						
VI	Mając na uwadze sytuację majątkową i zarobkową oskarżonego, w szczególności fakt, że był on pozbawiony wolności, Sąd zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych oraz opłaty.						
V	Sąd przyznał od Skarbu Państwa						

	na rzecz obrońcy oskarżonego – adw. D. K. kwotę 1217,70 zł z VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przygotowawczym przed Sądem I instancji oraz za udział w posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.						
6. 1Podpis							